

Amerikan Pragmatizmi ve Kiev ve Avrupa Pahasına Moskova'nın Dostluğunu Kazanmak!

Uluslararası siyaseti takip eden herkes, Amerika'nın, dünya halklarını hiçe sayıp kâr ve zararını hesap ederek soğuk bir bakışla çıkarlarını yönettiğini bilir. Bugün Ukrayna'da yaşananlar, Amerikan pragmatizminin başka bir yönünü ortaya koymaktadır; zira -ilan edilmiş söylemine rağmen- Washington, Batı ittifakına sadakatlerinin kendilerine stratejik bir koruma sağlayacağını zanneden Ukrayna ve Avrupalı müttefiklerinin pahasına bile olsa, Moskova ile ortak bir zemin arayışında gibi görünmektedir.

Çatışmanın başlangıcından bu yana Amerika Ukrayna'ya destek sağladı ancak bu destek sınırsız değildi; zira Amerika'nın Ukrayna ile ilişkisinin, Rusya'nın nüfuzunu sınırlamak için bir araç veya kendi çıkarlarına hizmet etmek için bir pazarlık kozu olduğu gayet açıktır. Bu yüzden savaşın uzaması ve maliyetinin artmasıyla birlikte Washington'daki denklemler de değişmeye başlamıştır.

Belki de bu savaşın en önemli hedeflerinden biri Rusya'yı kontrol altında tutmak ve ona ekonomik baskı uygulamaktı ancak Moskova'nın direnci, bazılarının hayal ettiği gibi Batı'nın baskısının onu yıkamayacağını göstermiştir; bu nedenle Çin ile gerginlik çıkarmak, yıpratma savaşını sürdürmekten daha öncelikli bir hale gelmiş gibi görünmektedir.

Bu hesaplamalar Amerika'yı, Rusların vizyonuna yakın düzenlemeler yapmak yoluyla olsa bile, prestijini koruyacak bir çıkış yolu aramaya sevk etmiştir. Avrupa ise en büyük kaybeden müttefik olmuştur; zira tükenmiş bir ekonomi, daha pahalı enerji, gerileyen sanayiler ve benzeri görülmemiş bir stratejik korku durumu gibi en ağır faturayı ödemiştir. Tüm bunlara rağmen Avrupalılar, Amerika'nın kendi endişelerini ciddiye almadığını, sadece kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini ve gerçek bir çözüm sunmadan onları Rusya ile uzun süreli bir çatışmanın içine sürüklediğini hissetmişlerdir. Nitekim Amerika ile ittifak kurmanın karar alma sürecine katılmak anlamına gelmediğini, aksine çoğu zaman kazanımlar olmadan maliyetleri üstlenmek anlamına geldiğini de idrak etmişlerdir.

Washington'un Moskova ile gerilimi azaltmasının başka nedenleri de olabilir ve bu nedenler arasında, ekonomik, teknolojik ve askeri açıdan önümüzdeki yüzyılın en önemli dosyası Çin ile olan çatışmaya odaklanma arzusu da olabilir. Belki de bu nedenler arasında Washington'un nükleer silahlanma yarışından kaçınması ya da dünyayı felaketin eşiğine getiren aşırı gerginliği azaltmayı arzulaması ve sonsuz savaşları finanse etmekten bıkmış vergi mükelleflerinin artan baskısı da olabilir.

Bunlar ışığında Washington, Ukrayna'ya verdiği desteği azaltmak veya Ukrayna'yı kendi beklentilerini karşılamayan çözümleri kabul etmeye zorlamak yoluyla olsa bile, Moskova ile ilişkilerini yeniden düzenlemeye istekli görünmektedir. Böylece Ukrayna kendini çekiç ile örs arasında

bulmuştur: Ya sonu görünmeyen bir savaş ya da Moskova'nın bazı taleplerini karşılayan bir anlaşma. Böylece Ukrayna, Amerika ve Avrupa'nın savunduğu ilkelerle hiçbir ilgisi olmayan büyük güçler arasındaki çatışmanın ve siyasi hesaplamaların kurbanı haline gelecektir.

Washington'un politikasının ahlaki bir yönü olmadığı, aksine en güçlülerin ilerlediği ve en zayıfların da gerilediği bir çıkar alanı olduğu kanıtlanmıştır. Bugün yaşananlar, çıkarları gerektirdiği takdirde Amerika'nın uzlaşmaya, konumunu yeniden belirlemeye veya söylemini değiştirmeye hazır olduğunu açıkça göstermektedir. Böylece yönettiği uluslararası ilişkilerin, geleneklere veya ortaklıklara bağlılık ile değil, Amerikan kefesinin her şeye baskın geldiği bir denge ile yönetildiği açıkça ortaya çıkmıştır.

Dolayısıyla tek bir merkezden verilen kararlar, milletlerin iradesinin marjinalleştirildiği, devletlerin zayıflatıldığı ve siyasi haritaların, sahada dökülen kanın bedelini pek umursamayan süper güçlerin çıkarlarına göre yeniden çizildiği dengesiz bir dünya yaratmıştır.

Nitekim bugün dünya, çok önemli bir dönüm noktasına ulaşmıştır; zira kapitalizm artık kusurlarını gizleyememekte ve insan hayatının yüzeyine çıkan ahlaki kokuşmuşluğunu örtbas edememektedir. Zira kapitalizm, insanlar ezilse bile parayı yücelten ve insanları metaya dönüştürse bile piyasayı kutsallaştıran bir sistem olduğu gibi adaletsiz bir zenginlik ve değersiz özgürlükler yaratan bir sistemdir.

Bu krizlerin kötüleşmesiyle birlikte, sadece sözlü yamalar ve köhnemiş sloganlar değil, dünyaya gerçek kurtuluşu taşıyacak yeni bir sistem oluşturmak gerekli bir hale gelmiştir. Allah'ın izniyle yaklaşmakta olan bu nizam, İslam nizamından başka bir şey olmayacaktır; zira İslam, ruh ile madde, özgürlük ile sorumluluk ve ferdi mülkiyet ile adalet arasında denge kuran bir sistemdir. Ayrıca İslam, devleti tiranların elinde bir araç haline getirmeyen, insanları şirketlerin hesaplarındaki birer rakam olarak görmeyen, aksine insan onurunu her şeyin üstünde tutan bir sistemdir.

İslam hakkında konuşmak bir fanatizm ve hayal değildir; aksine iğrenç kapitalizm tarafından yok edilen çökmekte olan gerçekliğin objektif bir okumasıdır. Eğer insanlık yeniden kalkınmak istiyorsa, hak, adalet ve güvenlik gibi değerleri taşıyan İslam'ın ruhu, Allah'ın izniyle, bu kalkınmanın en önemli dayanaklarından biri olacaktır.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak